

Kasper is 13 jaar, nog maar pas

En zit momenteel in het 2^e jaar ASO

Deze zomervakantie was hij bij zijn oma langs gegaan om ze even gedag te zeggen.

Weet je, Moeke, zei hij, als mama er niet geweest was he, dan was ik er allang niet meer.

Hoezo? Vroeg mijn moeder

Ja, met al mijn leerproblemen, ik had echt niet voort kunnen leven op die manier hoor.

Mijn moeder haar mond viel open.

Ja, als zij Eureka niet gevonden had.... Man, dan was het toch slecht met mij afgelopen hoor. Ik had dat echt niet langer aangekund.

Als ik nu trouwens terug denk aan de jaren vóór Eureka. Pfff.... Dan krijg ik het nog benauwd. Vooral als ik denk aan die klas daarboven, dat moet het tweede leerjaar geweest zijn....

En dan die nachtmerries... dat was zoooo akelig.

Kasper was 7 en zat in het tweede leerjaar toen hij een opstel over de klok moest schrijven.

Hij schreef: Ik wou dat ik een onzichtbaar horloge was, dan kon niemand mij zien en kleurde toen zijn blad helemaal zwart.

Typisch Kasper! Schreef de juf eronder.

Toch heeft het nog maanden geduurd voor we zagen dat er echt een probleem was.

En eind 3e leerjaar zag iedereen voor Kasper nog maar één mogelijkheid: Type 8.

Ja, sorry hoor Mevrouw, maar u begrijpt nu toch ook wel dat Kasper nooit tot 100 zal kunnen tellen, laat staan tot 100 000.

En daar zit je dan als moeder van het liefste kind van de wereld, die intussen gewoon aan het wegwijnen is.

En dan..... Eureka!

Eigenlijk vanaf het eerste gesprek was het !Eureka!

Ook al had Kasper al een resem testen gedaan waaruit bleek dat hij intelligent genoeg was, toch durfde niemand uitspreken wat er nu eigenlijk aan de hand was.

Tot bij Eureka.

Het gesprek startte en telkens ze iets vroegen aan Kasper, had hij zoiets van: Euh... hoe weten die dat nu? Zelfs de test was één herkenning en opluchting. Als ze hier herkennen wat er juist aan de hand is, weten ze immers ook hoe ze kunnen helpen.

Kasper heeft zijn vierde en vijfde leerjaar bij Eureka gedaan en vanaf het zesde is hij terug het normale onderwijs in gestapt.

Niet altijd zonder problemen, maar wat ze hem geleerd hebben bij Eureka is gigantisch.

En dat beperkt zich echt niet tot de leerstof.

Buiten het feit dat Kasper eigenlijk twee jaar achterstand had, heeft hij Eureka verlaten met de leerstof van de lagere school achter de kiezen om hem een goede voorsprong te geven.

Maar ook: Ze hebben hem weer gelukkig gemaakt, leren geloven in zichzelf en leren dromen.

En de twee jaren Eureka werken nu nog altijd verder. Pas na een paar jaar merk je eigenlijk hoe sterk ze hem daar gemaakt hebben.

Onze Kasper is nu een beetje zoals een botsbal. Als hij met zijn hoofd tegen de muur loopt of zelf helemaal tegen de grond stuikt, dan botst hij gewoon terug en recupereert hij veel sneller en gaat er met nieuwe kracht en moed tegenaan. Dat heeft hij op Eureka geleerd. In zichzelf geloven! Hoe moeilijk het soms ook is.